

1.

De reiziger.

1387 Oost-Brabant.

Hij strompelde voort door de dichte mist ondanks dat zijn krachten het uren geleden al hadden laten afweten. Door en door verkleumd met tenen en vingers die als bevroren aanvoelden, een volledig lege maag en een onverdraaglijke dorst gaven aan dat hij, als hij niet snel rust, warmte en voeding vond, ten dode was opgeschreven.

Dit los van de wond aan zijn linkerschouder, die niet fataal was maar wel zeer pijnlijk.

Hij had met veel moeite en onder helse pijnen de pijlpunt eruit gekregen.

De pijl was precies onder zijn schouderblad binnengedrongen en had het bot net niet geraakt.

Een geluk bij een zeer met pech doorspekte reis dacht hij grimmig.

Hoewel pech er niet echt iets mee van doen had.

Hij was door de pijl van zijn paard geslingerd net toen hij dacht de overzijde van de rivier bereikt te hebben.

Hij werd eindeloos door de ijskoude rivier meegesleept, telkens net niet verdrinkend,

wanhopig proberend boven te blijven in de woeste stroming.

Juist op de plek waar hij de rivier poogde over te steken was de rivier smal en lagen vele stenen en modderplaten waardoor

het een geliefde oversteekplaats was voor reizigers die zich liever niet verplaatsten langs de bekende routes en bruggen, die allen bewaakt werden.

Het nadeel van deze plek was dat het water zich hier met grof geweld tussen de stenen door perste. De hoofdgeul was slechts twee meter breed, een klein sprongetje voor een goed paard, maar misschien wel drie meter diep.

Deze stroomversnelling was honderd meter lang en het water stroomde nog zeker honderdvijftig meter met hoge snelheid verder.

Hij vocht met de moed der wanhoop, ging almaar kopje-onder en kreeg meer water binnen dan hem lief was tot hij zich aan een paar plukken riet kon vastgrijpen.

Na een moeizame worsteling, die voor zijn gevoel uren duurde, slaagde hij erin de modderachtige kant van de rivier te bereiken en, kruipend door het slijk als een varken, vaste grond onder de voeten te krijgen.

Gelukkig had het stroomopwaarts de afgelopen dagen flink geregend en stond de Maas hoger dan normaal, anders was hij er nooit in geslaagd tegen de modderwal op te kruipen en was hij ter plaatse, dan wel verdronken, dan wel van uitputting bezweken.

Het lot had anders besloten, of was het de voorzienigheid?

Eenmaal aan land en onder de beschutting van een bosje kreupelhout controleerde hij eerst of hij de reden van zijn tocht niet was verloren, maar het leren buideltje zat nog aan het riempje om zijn hals onder zijn kleding.

Voorts beseftte hij, door een heftig toenemende pijn, dat de pijl die hem uit het zadel geworpen had weliswaar was afgebroken, maar dat een deel nog steeds in hem zat. Hij voelde dat er nog ongeveer een halve voet achter uitstak hem en dat de punt aan de binnenkant tegen de huid naast zijn oksel drukte. Voorzichtig probeerde hij de pijl aan de schacht achterwaart uit hem te trekken maar de felle pijn die, door de

afwezigheid van de verdoving door het ijswater van de rivier, nu ten volste tot hem doordrong, veroorzaakt door de weerhaakvorm van de pijlpunt en het feit dat hij bijna geen kracht op de schacht kon uitoefenen, beëindigden deze poging. Wel voelde hij tot zijn opluchting dat de veroorzaakte wond slecht weinig bloedde.

Hij beseftte dat de pijn hem in al zijn bewegingen zou hinderen en dat hij hem er dus zo spoedig mogelijk uit moest zien te krijgen. Maar belangrijker was om zich in veiligheid te brengen en uit de buurt van zijn achtervolgers te komen.

Niet alleen was hij zijn paard met alles erop en eraan kwijtgeraakt, maar hopelijk ook zijn belagers. De plek waar hij aan land was gekropen was ruim om een bocht van de rivier, uit het zicht van de doorvaadbare plaats, Maar wel aan de verkeerde kant van het water!

Hij was nog steeds in het vervloekte Brabant!

Nog steeds in het hol van de leeuw.

Hij sloop door het kreupelhout tegen een soort heuveltje tot hij een klein bosje met bomen en struiken bereikte. Hier wist hij zeker dat hij uit het zicht was.

Gedreven door de wetenschap dat de missie moest slagen en het besef dat de pijn dat belemmerde, trok hij zijn mantel, boven- en onderkleed uit en zocht een tak van een ongeveer een duimdikte.

Hij sneed er met zijn dolk een stuk af, en stopte dit dwars in zijn mond zo ver mogelijk naar achter zodat hij eruit zag als een paard met bit. Hij beet het klemvast en ging voor een stevige beukenboom staan, met de rug ernaar toe. Hij prevelde 'in Gods naam' en wierp zich met al zijn kracht achteruit tegen de boom.

Ondanks het bit kon hij een kreet van pijn niet onderdrukken toen de pijlpunt de huid naast zijn oksel doorboorde. Het bit sprong uit zijn mond en hijgend en kokhalzend van de pijn zakte hij op zijn knieën.

Hij pakte het bit stopte het terug in zijn mond en onmiddellijk trok hij het hele restant van de pijl door de nieuw ontstane wond naar buiten. Hij viel om en het werd zwart voor zijn ogen.

Toen hij weer licht zag klopte zijn schouder, dreunde zijn hoofd en klapperden zijn tanden.

Langzaam krabbelde hij overeind tot hij rechtop zat. Hij betastte de wond aan voor aan achterkant van zijn lijf en merkte dat er nog steeds opmerkelijk weinig bloed uit stroomde.

Er waren dus geen belangrijke aders doorboord!

Hij trok zijn onderhemd naar zich toe en scheurde er enkele stroken stof van een paar duim breed af. Drie stroken bond hij aaneen tot één lange strook. Één van de stroken scheurde hij doormidden en vouwde elke helft tot een klein kussentje. De lange strook stof wist hij met veel moeite zodanig om zich heen te wikkelen, dat hij er beide kleine kussentjes strak mee tegen de wonden drukte.

Dit moest, als hij niet al teveel met zijn linkerarm bewoog, voldoende zijn om het bloeden voorlopig te stelpen. Hij wurmde zich weer in het restant van zijn hemd, zijn bovenkleed en mantel, haakte zijn linkerduim in zijn gordel en stond voorzichtig op.

Ondanks de pijn besloot hij onmiddellijk zijn reis voort te zetten.

Het risico dat zijn vervolgers er niet zo maar vanuit gingen dat hij verdronken was en alsnog de omgeving aan het uitkammen waren was erg groot, omdat hun opdrachtgever een grotere beloning

zou geven voor het kleinood dat hij bij zich droeg dan voor hun verhaal over zijn verdrinking.

Zelfs als ze geloofden dat hij verdronken was, wat hij hoopte, zouden zij alsnog alles op alles zetten zijn lijk te vinden. Hij moest dan ook zorgen zo snel mogelijk, liefst zonder

sporen achter te laten, weg te komen van de oevers van de Maas, uit het gebied waar hun zoektocht zou plaatsvinden.

Hij strompelde naar de rand van het bosje, en keek vanuit de bosrand uit over de heidevelden, die kaal en leeg waren met slechts hier en daar een struik.

Er was geen levend wezen in zicht en hij besloot in westelijke richting van struik naar struik te lopen, met het bosje tussen hem en de rivier.

Het ging heuvel af, dus al snel lag de hoogte volledig tussen hem en het water. Zelfs iemand te paard zou hem vanaf de oever niet meer kunnen zien. Desalniettemin bewoog hij omzichtig van struik naar struik continu om zich heen speurend naar onraad.

Dit ging beduidend langzamer dan rennen, maar daar kon in zijn conditie toch geen sprake van zijn.

Toen hij na geruime tijd opnieuw een bosrand in het oog kreeg merkte hij tevens dat het begon te schemeren, iets wat hij normaal zou vervloeken omdat het onmogelijk was zich te oriënteren, maar wat nu goed van pas kwam om zich te verbergen.

De barstende hoofdpijn van uren eerder was redelijk weggezakt en alleen de pijn aan zijn schouder bleef aanhouden.

Hij liep nu in een zo recht mogelijke lijn naar de bosrand die hij na ruim een half uur bereikte en verdween tussen de eerste bomen toen het duister intrad.

Het bos was niet al te dicht begroeid. Stevige bomen stonden er met daartussen weinig begroeiing.

Hierdoor kon hij redelijk doorlopen zich oriënterend op de opkomende sterrenhemel die hij tussen de bladloze takken van de bomen door kon zien.

Hij prees de heer dat het blad met de stormen van de afgelopen maand allemaal was afgewaaid. In de zomer was het uiterst moeilijk geweest in dit bos een redelijk rechte lijn te volgen. Hij wist dat hij momenteel al geruime tijd in westelijke

richting liep en zijn bedoeling was na een half uurtje af te buigen in noordelijke richting.

Uiteindelijk moest hij de Maas ergens proberen over te steken om via de oostelijke oever naar het noorden te trekken, de heide over te steken of te passeren en zo richting Nimwegen te trekken.

Naarmate hij verder van zijn achtervolgers af geraakte, des te meer zijn hoop toenam dat hij zijn doel zou bereiken.

De dichte mist die hem uren later overviel gaf hem de keus op zijn huidige plaats te blijven tot de mist optrok, of te proberen in een zo recht mogelijke lijn voort te gaan.

Normaal had hij voor het eerste gekozen, maar omdat zijn doorweekte kleren nog steeds niet helemaal droog waren was hij bang van onderkoeling te bezwijken en daarom bleef hij lopen.

Half dromend, niet wetend in welke richting hij ging, volledig uitgeput, gevoelloos en blind door de mist, sukkelde hij voort, niet merkend dat hij langzaamaan toch weer eerst naar het noorden en vervolgens naar het noordoosten afboog.

Na uren trok de mist langzaam op en zakte een zeer strenge vrieskou neer over het land, de akkers en het bos. Zijn adem kwam als zichtbare wolkjes uit zijn mond en neus en lieten langzaam aan ijspegeltjes in zijn snor en baard ontstaan.

Het zag er komisch uit, alleen was er niemand om er om te lachen en hij zelf merkte het niet.

‘Wie daar’ bulderde een stem links van hem.

Geschrokken draaide hij een kwartslag naar rechts en rende weg om na drie stappen met een oorverdovende klap met zijn linkerzijde tegen een eik aan te botsen.

Hij voelde de gestelpte wond openspringen, slaakte een kreet, stortte voorover in een kuil en was niet meer in staat op te staan.

Hij zag licht langzaam dichterbij komen maar kon buiten de lichtvlek niets onderscheiden. Hij was ervan overtuigd dood te

zijn en hoopte dat het licht van de engel afkwam, die hem naar het hiernamaals zou begeleiden.

‘Wie bent u wat doet u hier op deze godvergeten koude nacht in dit vervloekte bos,’ zei de stem die bij het licht hoorde en boorde daarmee zijn hoop op een engel de grond in. ‘U bent gewond, blijf liggen dan help ik u overeind en kunnen we naar mijn wagen om u te verzorgen.’ zei een vriendelijke, bezorgde stem.

‘Te laat, ik maak het niet lang meer.’

Ineens, nu hij merkte dat hij iemand getroffen had die hem niet vijandig gezind was, was het besef daar dat hij volledig aan het einde van zijn Latijn was.

Hij fluisterde: ‘buideltje, om mijn nek, moet naar Heer Willem van Gulick te Nimwegen. Beloof het!’

‘Maar beste man laat me je naar mijn wagen brengen dan help ik je wonden te verzorgen. Daar krijg je een maal en wat te drinken, kun je jezelf warmen aan het vuur en morgen meerijden richting Nimwegen.’

‘Beloof het! Alsjeblieft! Het is verschrikkelijk belangrijk! Zeg hem dat het om een Bijbelse boodschap gaat!’

‘Ja ja, ik beloof het, maar je zult binnen een paar dagen zelf gezond en wel in Nimwegen zijn.’

‘Praat er met geen mens over! Er is verraad, zeg niemand iets, veel te gevaarl.....’

Tijdens deze laatste bijna onhoorbaar gezuchte zin zakte hij weg in het duister.

Verder lezen?:

Jehan, ISBN: 9789079538348,

Te bestellen via: [Jehan](#)

Copyright © 2008: Peter Daanen